

ΣΤΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

Ενώπιον: Λ. Α. Παντελή, Ε.Δ.

Αίτηση αρ.: 108/19

Μεταξύ:

Αναφορικά με την εταιρεία [REDACTED]

και

Αναφορικά με τον Περί Εταιρειών Νόμο Κεφ. 113

Αιτητής

29 Νοεμβρίου 2019

Για τον αιτητή: [REDACTED]

Για τους καθ' ων η αίτηση: κος Βιολάρης

ΑΠΟΦΑΣΗ

Η υπό κρίση αίτηση εδράζεται στον περί Εταιρειών Νόμο Κεφ. 113, συγκεκριμένα στα άρθρα 203, 209, 211(ε), (στ), 212(α), (β) και (γ), 214 και 333· στους περί Πολιτικής Δικονομίας Κανονισμούς Δ.39, Δ.48 κ.κ.1-4 και Δ.64· στη νομολογία και στις συμφυείς και γενικές εξουσίες και την πρακτική του Δικαστηρίου. Αντικείμενο τούτης είναι η απαίτηση του αιτητή·

«Α. Όπως η Εταιρεία [REDACTED]
διαλυθεί από το Δικαστήριο σύμφωνα με τις διατάξεις του Περί Εταιρειών
Νόμου Κεφ.113.

Β. Όπως το Δικαστήριο εκδώσει οποιαδήποτε άλλη διαταγή κρίνει δίκαιη και πρέπουσα.

Γ. Εξοδα πλέον ΦΠΑ (Αρ. Μητρώου Φ.Π.Α. 10334121Α).»

Η αίτηση υποστηρίζεται από ένορκη δήλωση που ομνύει ο αιτητής. Το περιεχόμενο τούτης πραγματεύομαι πιο κάτω. Αξίζει επίσης να αναφερθεί ότι μετά την καταχώριση ένστασης από πλευράς της καθ' ης η αίτηση (στη συνέχεια η εταιρεία), ο αιτητής υπέβαλε αίτημα, το οποίο εγκρίθηκε, για συμπληρωματική ένορκη δήλωση. Ως εκ τούτου ο αιτητής προέβη και σε δεύτερη ένορκη δήλωση. Το περιεχόμενο και αυτής πραγματεύομαι πιο κάτω.

Αναφέρθηκε ήδη ότι η εταιρεία που αφορά η αίτηση καταχώρισε ειδοποίηση για πρόθεση ένστασης. Η ένσταση εδράζεται στον περί Εταιρειών Νόμο Κεφ. 113, άρθρα 203, 209, 211(ε) και (στ), 212(α) και (β), 213, 214 μέχρι και 233, στους περί Εταιρειών Κανονισμούς, στους περί Εταιρειών (Εκκαθαρίσεις) Κανονισμούς, στον περί Δικαστηρίων Νόμο, στους περί Πολιτικής Δικονομίας Κανονισμούς και στη συμφυή εξουσία και πρακτική του Δικαστηρίου. Και η ένσταση υποστηρίζεται από ένορκη δήλωση που σε αυτή την περίπτωση ομνύει ο διευθυντής της εταιρείας, ονόματι **Λ. [Redacted]**. Και αυτής το περιεχόμενο πραγματεύομαι πιο κάτω.

Οι λόγοι ένστασης είναι οι ακόλουθοι:

- « Α. Η Αίτηση δεν πληροί τον νενομισμένο τύπο και/ή είναι νομοτυπικά λανθασμένη και/ή δεν πληροί τις προϋποθέσεις του Περί Εταιρειών Νόμου Κεφ. 113 και/ή των οικείων κανονισμών.*
- Β. Περεταίρω και/ή Διαζευκτικά του (Α) η Αίτηση είναι πρόωρη και/ή θνησιγενής καθότι ο Αιτητής δεν έχει επιδώσει την προβλεπόμενη από το Αρ. 212 (α) Κεφ. 113 απαίτηση στο Εγγεγραμμένο Γραφείο της Εταιρείας.*
- Γ. Δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις για την απόδοση της Αιτούμενης Θεραπείας και/ή ο Αιτητής δεν εμπίπτει εντός του όρου «πιστωτής» σύμφωνα με τις πρόνοιες του Κεφ. 113 και/ή η Εταιρεία δεν οφείλει στον Αιτητή το ποσό που ισχυρίζεται ή οποιοδήποτε άλλο ποσό και/ή το επίδικο ποσό δεν αποτελεί*

«εκκαθαρισμένο και απαιτητό» χρέος σύμφωνα με την επί του θέματος Νομολογία.

- Δ. Ο Αιτητής δεν φανερώνει και/ή αδυνατεί να αποκαλύψει και/ή να αποδείξει με την μαρτυρία που συνοδεύει την Αίτηση ότι η Εταιρεία είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της ως επιτάσσει η επί του θέματος νομολογία.*
- Ε. Η Αίτηση αποτελεί κατάχρηση της Δικαστικής διαδικασίας και/ή έχει καταχωρηθεί και προωθείτε παράλληλα με την Αγωγή με Αρ. 3646/2017 και/ή μοναδικό σκοπό έχει να εξασκήσει πίεση στην Εταιρεία για καταβολή ποσού το οποίο δεν οφείλετε και/ή καταχωρήθηκε και προωθείτε για αλλότριους σκοπούς.»*

Ο ομνύων τη δήλωση που συνοδεύει την αίτηση (στη συνέχεια ο Φ.Χ.) υποστηρίζει ότι ανέγνωσε την αίτηση και δηλώνει ότι το περιεχόμενο της ανταποκρίνεται προς την αλήθεια. Παρεμβάλλεται ότι σύμφωνα με τα αναφερόμενα στο σώμα της αίτησης η εταιρεία εναντίον της οποίας στρέφεται συστάθηκε την 20/08/2010 και φέρει αριθμό εγγραφής HE272212. Το εγγεγραμμένο γραφείο τούτης βρίσκεται στην οδό Άρτας 7, Έγκωμη, Λευκωσία. Βάσει των αρχείων του εφόρου εταιρειών μοναδικός διευθυντής της εταιρείας είναι ο ██████████ (στη συνέχεια Λ.Κ.). Αυτός είναι και ο μοναδικός μέτοχος της εταιρείας, ενώ γραμματέας είναι άλλο πρόσωπο ονόματι ██████████ ██████████. Και πάλιν δυνάμει των αρχείων του εφόρου εταιρειών το μετοχικό κεφάλαιο της εταιρείας ανέρχεται σε €1.000 διαιρεμένο σε 1000 μετοχές ονομαστικής αξίας €1 έκαστη. Εκδοθέν είναι το σύνολο του κεφαλαίου της εταιρείας, δηλαδή €1.000.

Στην ένορκη δήλωση του Φ.Χ. αναφέρεται ότι κατά την 27/07/2014 ο διευθυντής της εταιρείας, δηλαδή ο Λ.Κ., ήταν αδειούχος κτηματομεσίτης και εμπορευόταν με την ονομασία ██████████. Υπό αυτή του την ιδιότητα υπέδειξε στον Φ.Χ. μία κατοικία στην περιοχή Μοντ Παρνάς στην Έγκωμη η οποία προσφερόταν για πώληση (βλ. τεκμήριο 1). Περί τα τέλη του 2014 και κατόπιν διαπραγματεύσεων η εταιρεία του Φ.Χ. υπέβαλε πρόταση για αγορά τούτης της κατοικίας έναντι του ποσού των €830.000. Ακολούθησε ανταλλαγή

αλληλογραφίας και προσχέδια συμφωνίας, ενώ και ο ίδιος αποτάθηκε σε τραπεζικό ίδρυμα για εξασφάλιση δανείου. Περί τον Μάρτιο 2015 και μετά από παρότρυνση του διευθυντή της εταιρείας, δηλαδή του Α.Κ., παρέδωσε στην εταιρεία το ποσό των €30.000 το οποίο θα καταβαλλόταν στον ιδιοκτήτη της κατοικίας ως προκαταβολή και το οποίο κάλυπτε και την κτηματομεσιτική προμήθεια σε περίπτωση που επιτυγχάνετο η συμφωνία πώλησης. Την 09/03/2015 ο Φ.Χ. απέστειλε γραπτό μήνυμα μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου στον ιδιοκτήτη της κατοικίας, με το οποίο αύξησε την προσφορά του διά αγοράς της κατοικίας σε €850.000, ενώ παράλληλα επιβεβαίωσε ότι παρέδωσε το ποσό των €30.000 στην εταιρεία (βλ. τεκμήριο 3). Την 11/03/2015 απέστειλε νέο μήνυμα μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου με το οποίο βεβαίωνε ότι οποιαδήποτε κτηματομεσιτική προμήθεια θα καταβαλλόταν από τον ίδιο (βλ. τεκμήριο 2). Την ίδια ημέρα, 11/03/2015, ο διευθυντής της εταιρείας, Α.Κ., απέστειλε ηλεκτρονικό μήνυμα στον Φ.Χ. και τον ιδιοκτήτη της κατοικίας, με το οποίο επιβεβαίωσε ότι κρατεί το ποσό των €30.000 και ότι το ποσό των €850.000 θα καταβαλλόταν απευθείας προς τον ιδιοκτήτη. Το εν λόγω μήνυμα είναι το τεκμήριο 3. Την ίδια ημέρα ο Φ.Χ. επιβεβαίωσε ότι δεν είχε ένσταση στην αποκοπή της τυχόν προμήθειας από το ποσό των €30.000 που είχε δοθεί στην εταιρεία.

Την 12/03/2015 ο ιδιοκτήτης της κατοικίας ενημέρωσε τον Φ.Χ., μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, ότι αποφάσισε να πωλήσει την κατοικία σε τρίτο πρόσωπο και συνεπώς η αγοραπωλησία δεν μπορούσε να προχωρήσει και να ολοκληρωθεί. Το μήνυμα του ιδιοκτήτη είναι το τεκμήριο 4. Την 13/03/2015 η εταιρεία του επέστρεψε το ποσό των €20.000, εν τούτοις παρέλειψε να επιστρέψει το ποσό των €10.000 το οποίο, σύμφωνα με τον Φ.Χ., κατακρατεί παράνομα μέχρι και σήμερα. Παρά τις προφορικές εκκλήσεις του ιδίου καθώς και των δικηγόρων του να επιστραφεί το πιο πάνω ποσό, η εταιρεία παραλείπει,

αρνείται και αμελεί να πράξει τούτο προφασιζόμενη ανεδαφικές δικαιολογίες, ενώ κατά διαστήματα υποσχόταν ότι θα επιστρέψει μέρος αυτού.

Ο Φ.Χ. αναφέρει ότι ένορκη δήλωση επίδοσης της ειδοποίησης προς την εταιρεία, δυνάμει του άρθρου 212(α) Κεφ. 113, στο εγγεγραμμένο γραφείο τούτης, διενεργήθηκε από τον ιδιώτη επιδότη Α.Α.. Η ένορκη δήλωση τούτης της επίδοσης είναι το τεκμήριο 5.

Ο Φ.Χ. υποστηρίζει ότι η εταιρεία εξακολουθεί να του οφείλει μέχρι και σήμερα το ποσό των €10.000, πλέον τόκο προς 5,5% ετησίως από τις 13/03/2015. Σύμφωνα με τον Φ.Χ. είναι φανερό ότι η εταιρεία είναι αναξιόχρητη και δεν μπορεί να ικανοποιήσει τις οφειλές της και ιδιαίτερα την προαναφερόμενη οφειλή της προς τον ίδιο και γι' αυτό πιστεύει ότι είναι ορθό και δίκαιο η εταιρεία να διαλυθεί από το Δικαστήριο.

Στον αντίποδα ο διευθυντής της εταιρείας υποστηρίζει ότι την 10/10/2018 ο Φ.Χ. καταχώρισε αγωγή εναντίον του ιδίου προσωπικά με την οποία αξίωνε το ποσό των €10.000. Η εν λόγω αγωγή είναι η 3646/17. Σε εκείνο το πλαίσιο καταχωρίστηκε υπεράσπιση, στην οποία ισχυριζόταν ότι ο ίδιος ουδέποτε είχε συμβατική σχέση με τον Φ.Χ. και πως τέτοια συμβατική σχέση υπήρξε μεταξύ των ιδιοκτητών της κατοικίας και της καθ' ης η αίτηση εταιρεία. Εν τέλει ο Φ.Χ. δεν συμμορφώθηκε με δικονομικές προθεσμίες, εν προκειμένω αυτές που τάσσει η Δ.30 και αίτημα που υπέβαλε για παράταση χρόνου απερρίφθη. Εναντίον της σχετικής απόφασης καταχωρίστηκε η Έφεση Ε130/18. Προς υποστήριξη των πιο πάνω, ο Α.Κ. επισυνάπτει τα τεκμήρια 1-3, δηλαδή κλητήριο ένταλμα, υπεράσπιση και γνωστοποίηση του Ανωτάτου Δικαστηρίου για καταχώριση της σχετικής έφεσης.

Επί της ουσίας ο Α.Κ. υποστηρίζει ότι περί τα τέλη του 2014 οι ιδιοκτήτες κατοικίας στην περιοχή Μοντ Παρνάς εξουσιοδότησαν την εταιρεία, κατόπιν συμφωνίας, να εξεύρει αγοραστή. Η σχετική συμφωνία προνοούσε αμοιβή της τάξης του 4% επί του ποσού που θα πωλείτο η κατοικία. Περιπλέον η μεταξύ τους συμφωνία προνοούσε ότι σε περίπτωση που οι ιδιοκτήτες της κατοικίας αποφάσιζαν να μην προχωρήσουν με την πώληση τούτης μετά την είσπραξη προκαταβολής από ενδιαφερόμενο αγοραστή, η εταιρεία θα δικαιούτο να εισπράξει πλήρως την πιο πάνω συμφωνηθείσα αμοιβή. Η εταιρεία υπέδειξε την κατοικία στον Φ.Χ. που αρχικά υπέβαλε πρόταση για αγορά τούτης διά το ποσό των €830.000. Ακολούθησαν διαπραγματεύσεις οπότεν και συμφωνήθηκε το τίμημα πώλησης και πως τα έγγραφα αγοραπωλησίας θα ετοιμάζε ο Φ.Χ. λόγω ιδιότητας. Ως αποτέλεσμα των πιο πάνω ο Φ.Χ. κατέβαλε στους ιδιοκτήτες το ποσό των €30.000 ως προκαταβολή για την αγορά της επίδικης κατοικίας. Το εν λόγω ποσό εισπράχθηκε από την εταιρεία για λογαριασμό και κατόπιν οδηγιών των ιδιοκτητών. Εν τέλει η αγοραπωλησία της επίδικης κατοικίας δεν ολοκληρώθηκε μετά από απόφαση των ιδιοκτητών τούτης. Είναι η θέση του Α.Κ. ότι η εταιρεία εισέπραξε την προκαταβολή που κατέβαλε ο Φ.Χ. κατόπιν συμφωνίας και για λογαριασμό των ιδιοκτητών. Στη συνέχεια έλαβε την προκαταβολή, νοείται η εταιρεία, ως η συμφωνία που είχε με τους ιδιοκτήτες σε σχέση με τη συμφωνηθείσα αμοιβή της.

Μετά από παραστάσεις του Φ.Χ., αναφέρει ο Α.Κ., η εταιρεία επέστρεψε το ποσό των €20.000, αφού προηγουμένως συμφωνήθηκε ότι ο Φ.Χ. θα τους ανέθετε νέες εργασίες διά εξεύρεση νέου οικοπέδου. Κατά παράβαση των συμφωνηθέντων ο Φ.Χ. εν τέλει προχώρησε με την αγορά άλλης περιουσίας, αξίας €800.000, χωρίς την εμπλοκή της εταιρείας. Ως εκ τούτου, διατείνεται ο Α.Κ., είναι ο Φ.Χ. εκείνος ο οποίος οφείλει στην εταιρεία το ποσό των €20.000, το οποίο παράνομα και με ψευδείς παραστάσεις απέσπασε από αυτή.

Εν κατακλείδι, είναι η θέση του Λ.Κ. ότι δεν προηγήθηκε επίδοση απαίτησης ως επιτάσσει το άρθρο 212(α) του Κεφ. 113 στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας. Επίδοση, λέγει ο ομνύων, έγινε στον πατέρα του, όχι όμως στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας. Προσθέτει δε ότι η εταιρεία είναι αξιόχρηη και σε καμία περίπτωση δεν είναι ορθό ή δίκαιο να εκκαθαριστεί από το Δικαστήριο.

Όπως έχει ήδη αναφερθεί ο αιτητής έλαβε άδεια για καταχώριση συμπληρωματικής ενόρκου δηλώσεως. Το περιεχόμενο τούτης δεν καταπιάνεται με το σύνολο των ισχυρισμών του διευθυντή της εταιρείας. Ότι εκεί αναφέρεται είναι πως την 14/02/2019 η εταιρεία επέστρεψε στον Φ.Χ. χρήματα λόγω της ακύρωσης της αγοραπωλησίας της κατοικίας στην περιοχή Μοντ Παρνάς. Όταν άνοιξε τον φάκελο και μέτρησε τα χρήματα παρατήρησε ότι αντί να του επιστραφούν €30.000, δηλαδή ολόκληρο το ποσό της προκαταβολής, του είχαν επιστραφεί μόνο €20.000. Αμέσως επικοινωνήσε με τον Λ.Κ. και του ζήτησε την επιστροφή ολόκληρου του ποσού. Ο Λ.Κ. άρχισε να προβάλλει διάφορες δικαιολογίες λέγοντας ότι θα πρέπει να του δοθεί ένα ποσό για τον χρόνο που σπατάλησε, εν τούτοις ο ίδιος [ο Φ.Χ.] ήταν κάθετος ότι από τη στιγμή που δεν έγινε η πράξη θα έπρεπε να του επιστρέψει ολόκληρο το ποσό. Σε συζήτηση που ακολούθησε ο Λ.Κ. του εισηγήθηκε να αναζητήσει εναλλακτικά ακίνητα οπότε και θα μπορούσαν να αποκόψουν το ποσό αυτό. Απάντηση του Φ.Χ. ήταν πως ουδέποτε είχαν συμφωνήσει κάτι τέτοιο και ότι το ορθό θα ήταν να του επιστρέψει το ποσό αμέσως και στην περίπτωση που όντως του έβρισκε κάποιο άλλο ακίνητο για το οποίο θα ενδιαφερόταν και προχωρούσε με την αγορά του, τότε θα πληρωνόταν από αυτή τη δεύτερη πράξη. Ο Λ.Κ. τον καθησύχασε ότι δεν θα έχανε το ποσό των €10.000 και εντός μερικών ημερών από την κατάρρευση των διαπραγματεύσεων του υπέδειξε άλλα ακίνητα, τα οποία όμως δεν τον ικανοποίησαν.

Σύμφωνα με τον Φ.Χ. από τις συζητήσεις που είχαν στο πλαίσιο υποδείξεων άλλων ακινήτων αντιλήφθηκε ότι ο Λ.Κ. απέφυγε την επιστροφή του ποσού καθ' ότι τη δεδομένη στιγμή δεν είχε την οικονομική δυνατότητα επιστροφής τούτου. Εν τούτοις ο ίδιος επέδειξε ευελιξία σε ό,τι αφορά το χρονικό περιθώριο επιστροφής του, ταυτόχρονα όμως του είχε τονίσει ότι θα συνεχίσει και ο ίδιος να ψάχνει για οικόπεδο, κάτι που άλλωστε ήταν λογικά αναμενόμενο. Όταν στη συνέχεια ενημέρωσε τον Λ.Κ. ότι προχώρησε με αγορά άλλου οικοπέδου και αξίωσε εκ νέου την επιστροφή του πιο πάνω ποσού, ο εν λόγω πρόβαλε διάφορες δικαιολογίες ότι το δικαιούται ως αμοιβή για τις ώρες που σπατάλησε και απέφυγε να το επιστρέψει και αυτό παρ' ότι ο Φ.Χ. απέρριψε τούτους τους ισχυρισμούς και απαίτησε επιστροφή του ποσού. Είναι η θέση του Φ.Χ. ότι πολλές φορές ο Λ.Κ. απέφυγε τα τηλεφωνήματα που του έκανε, ενώ τις ελάχιστες φορές που του απάντησε υποσχόταν ότι θα επιστρέψει κάποιο ποσό και τα υπόλοιπα στην πορεία. Εν τούτοις δεν κράτησε το λόγο του. Μάλιστα κατά διαστήματα μεσολάβησε και ένας κοινός τους φίλος ονόματι Πόλυς Κουρουσίδης, ο οποίος επιχείρησε να βοηθήσει λέγοντας στον Λ.Κ. ότι δεν ήταν σωστό να κρατήσει το ποσό. Παρ' ότι ο Λ.Κ. υποσχέθηκε στον Πόλυ Κουρουσίδη ότι θα επιστρέψει ένα μεγάλο μέρος του ποσού, εν τούτοις τίποτα δεν έπραξε μέχρι σήμερα.

Μάλιστα σε κάποιο στάδιο προέκυψε διαφορά μεταξύ μιας πελάτιδας του Φ.Χ., ονόματι Κυριακή Χατζηκωσταντά και της εταιρείας που εργαζόταν η μητέρα του Λ.Κ., επίσης κτηματομεσίτης, που είχε να κάνει με ισχυρισμό ότι η πελάτιδα του Φ.Χ. παρέλειψε να καταβάλει την αμοιβή της εν λόγω εταιρείας την οποία δικαιούτο η μητέρα του Λ.Κ. Τότε ο Λ.Κ. τού πρότεινε να διευθετήσει την πληρωμή της αμοιβής και πως ο ίδιος θα επέστρεφε την προκαταβολή που είχε καταβάλει ο Φ.Χ. Ο Φ.Χ. απέρριψε την πρόταση λέγοντας ότι το ένα θέμα δεν σχετίζεται με το άλλο.

Επαναλαμβάνει ότι ουδέποτε συμφώνησε πως η εταιρεία θα κρατούσε είτε ολόκληρο, είτε οποιοδήποτε ποσό, είτε τις €10.000 και πως ουδέποτε συμφώνησε ότι θα αγόραζε οποιαδήποτε ακίνητη ιδιοκτησία αποκλειστικά μέσω της καθ' ης αίτηση εταιρείας. Καταλήγει δε λέγοντας ότι το μόνο έντυπο που ο ίδιος υπέγραψε είναι το τεκμήριο 1 στην αρχική του ένορκη δήλωση, του οποίου το περιεχόμενο αποκαλύπτει ότι δεν είχε οποιαδήποτε υποχρέωση πληρωμής προμήθειας στην περίπτωση μη αγοράς των συγκεκριμένων ακινήτων που του υπέδειξε η εταιρεία. Είναι δε η θέση του ότι όσα αναφέρει ο Λ.Κ. είναι ψεύδη και πως ο λόγος που δεν προχώρησε σε άμεση καταγγελία της υπόθεσης στις αστυνομικές αρχές είναι γιατί είχαν κάποια φιλική σχέση με τον Λ.Κ. και πίστευε ότι μέχρι και την υστάτη θα του επιστρέφοντο τα χρήματα που δολίως και ψευδώς του απέσπασε.

Το σύνολο των πιο πάνω θέσεων, καθιστά σαφές ότι η επίδικη αίτηση δεν εμπίπτει στις περιπτώσεις γενικότερης ανικανότητας μιας εταιρείας να αποπληρώσει τα χρέη της. Εν προκειμένω ουδεμία άλλη μαρτυρία, πλην της νενομισμένης επιστολής (*statutory demand*) που ο αιτητής απέστειλε στην εταιρεία, θέλει την εταιρεία να είναι γενικά αναξιόχρηη. Ας δούμε όμως ένα προς ένα τα άρθρα που αναγράφονται στο νομικό πλαίσιο της αίτησης, διεργασία η οποία θα καταδείξει του λόγου το ασφαλές.

Το άρθρο 211 (ε) και (στ) αναφέρει ότι:

«Εταιρεία δύναται να εκκαθαριστεί από το Δικαστήριο αν-

(ε) η εταιρεία είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της.

(στ) το Δικαστήριο έχει τη γνώμη ότι είναι δίκαιο και σύμφωνο με το δίκαιο της επιείκειας να διαλυθεί η εταιρεία.»

Το δε άρθρο 212 (α), (β) και (γ) αναφέρει ότι:

«Εταιρεία λογίζεται ότι είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της –

- (α) αν πιστωτής, με εκχώρηση ή διαφορετικά, που του χρωστεί η εταιρεία ποσό που υπερβαίνει τις πέντε χιλιάδες ευρώ (€5.000), επέδωσε στην εταιρεία παραδίνοντας στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας απαίτηση η οποία απαιτεί από την εταιρεία να καταβάλει το ποσό που οφείλεται με τον τρόπο αυτό, και η εταιρεία για τις επόμενες τρεις εβδομάδες αμέλησε να καταβάλει το ποσό ή να εξασφαλίσει ή να το διευθετήσει προς εύλογη ικανοποίηση του πιστωτή· ή
- (β) αν εκτέλεση ή άλλη διαδικασία που λήφθηκε με δικαστική απόφαση, εντολή ή διάταγμα οποιουδήποτε Δικαστηρίου προς όφελος πιστωτή της εταιρείας, επιστρέφεται ολικά ή μερικά ανικανοποίητη· ή
- (γ) αν αποδειχθεί, προς ικανοποίηση του Δικαστηρίου ότι η εταιρεία είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της κατά το χρόνο που αυτά καθίστανται πληρωτέα και, για απόφαση κατά πόσο εταιρεία είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της κατά το χρόνο που αυτά καθίστανται πληρωτέα, το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη τις ενδεχόμενες και μελλοντικές υποχρεώσεις της εταιρείας.»

Έχει νομολογηθεί ότι το περιεχόμενο των πιο πάνω άρθρων είναι πανομοιότυπο με εκείνο των αγγλικών άρθρων 222 (e) και (f) και 223 (a), (b) και (d), αντίστοιχα, του Companies Act του 1948 και συνεπώς καθοδήγηση μπορεί να αντληθεί από τις αγγλικές αποφάσεις που πραγματεύονται τούτα, καθώς και τα σχετικά συγγράμματα (βλ. *GIP Construction Ltd v. Διευθυντή Κοινωνικών Ασφαλίσεων (1991) 1 A.A.Δ. 14, 18*).

Έχει ειπωθεί ότι άμα τη αποδείξει ότι εταιρεία είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της ο αιτητής δικαιούται *ex debito justitiae*, ελληνιστί ιδίω δικαίωματι ή εξ οφειλομένης δικαιοσύνης, έκδοση διατάγματος εκκαθάρισης της εταιρείας. Βεβαίως στην έκταση που τέτοια απόδειξη προκύπτει κάτω από τις διατάξεις του άρθρου 211, η έκδοση του διατάγματος παραμένει στην διακριτική ευχέρεια του δικαστηρίου, γεγονός που επιβεβαιώνεται από τη συμπερίληψη του όρου 'δύναται' στην εναρκτήρια πρόταση του άρθρου 211. Εξου και στον *Palmer's Company Precedents*, 7η έκδοση, σελίδα 1115, σε σχέση με τον χαρακτηρισμό *ex debito justitiae* αναφέρεται ότι:

«On the other hand, it has been said that the latter is a phrase which means no more than that in accordance with settled practice the court can only exercise its discretion in one way namely by granting the order.»

Έχει νομολογηθεί ότι το άρθρο 211 (ε) είναι γενικό και άνευ περιορισμών. Από την άλλη στον *Buckley on the Companies Acts*, 13^η έκδοση, σελίδα 459, υποδεικνύεται ότι το αγγλικό άρθρο 223, που αντιστοιχεί στο ημεδαπό 212, αφορά και είναι επεξηγηματικό του άρθρου 211(ε) (*This section refers to and is explanatory of s.222(e)*). Δεν έχει δική του αυτοτέλεια το άρθρο 212 και δεν παρέχει άλλους τρεις λόγους για έκδοση διατάγματος εκκαθάρισης, λέχθηκε στην υπόθεση **PAN – AMAN HOTELS LIMITED v. Εφόρου Προστιθέμενης Αξίας (2002) 1(T) A.A.Δ 1796, 1799**. Το μόνο που εξυπηρετεί είναι πως εξειδικεύει τρεις λόγους που αν οιοσδήποτε ήθελε αποδειχθεί δημιουργεί τεκμήριο ότι η εταιρεία είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της. Οι τρεις περιπτώσεις που αναφέρονται στο άρθρο 212 συνιστούν νομοθετικό τεκμήριο αδυναμίας πληρωμής χρεών, αναφέρθηκε στην υπόθεση *GIP Constructions Ltd*, πιο πάνω και επαναλήφθηκε στην υπόθεση **C. Phasarias (Automotive Centre) Ltd v. Εταιρείας Σκυροποιίας Λεωνικ Ατδ (2009) 1(B) A.A.Δ 1457**. Μάλιστα υποδείχθηκε ότι η διαφορά των δυο άρθρων, δηλαδή 211 και 212, έγκειται στο ότι τεκμηρίωση οιασδήποτε από τις περιπτώσεις που αναφέρονται στο άρθρο 212 δημιουργεί τεκμήριο αδυναμίας πληρωμής, ενώ στην περίπτωση του άρθρου 211 η έκδοση του διατάγματος εξαρτάται από το πώς θα αξιολογηθούν τα ενώπιον του δικαστηρίου στοιχεία.

Εδώ η αίτηση εδράζεται στα άρθρα 211(ε) και (στ) και 212(α), (β) και (γ). Ως εκ τούτου τίθεται το ερώτημα: τι είναι εκείνο που αναμένεται να αποδειχθεί βάσει των πιο πάνω άρθρων.

Στην *PAN-AMAN HOTELS LIMITED* ν. *Έφορου Φόρου Προστιθέμενης Αξίας* (2002) *ΙΓ Α.Α.Δ.* 1796, επεξηγήθηκε η εμπέλεια της παραγράφου (γ) του άρθρου 212. Λέχθηκαν συναφώς τα εξής (σελ. 1800):

«Αν όμως επιδιώκεται να βασιθεί η αίτηση γενικά στην ανικανότητα της εταιρείας να πληρώσει τα χρέη της, τούτο μόνο σε συνάρτηση με το άρθρο 212(γ) μπορεί να γίνει, οπότε βέβαια δεν αρκεί αναφορά σε αποτυχία της εταιρείας να πληρώσει χρέος της αλλά επιβάλλεται αναφορά στη συνολική κατάσταση της εταιρείας,λαμβανομένων υπ' όψη όλων των υποχρεώσεων της εταιρείας, περιλαμβανομένων ενδεχομένων και μελλοντικών, στα πλαίσια στάθμισης της συνολικής φερεγγυότητας της.»

Η πιο πάνω σύνοψη της μαρτυρίας δεν αφήνει αμφιβολία ότι στην πραγματικότητα η αίτηση δεν εδράζεται στα αναφερόμενα στο άρθρο 212(γ), δοθέντος ότι δεν απασχόλησε η γενικότερη οικονομική κατάσταση της εταιρείας και δεν προσκομίστηκε σχετική μαρτυρία (βλ. *Δημήτρης Αυξεντίου & Υιός (Γεωργικά Μηχανήματα) Ατδ* ν. *Hellenic Bank Public Company Limited* (2014) *ΙΓ Α.Α.Δ.* 2534, 2546). Απλή και μόνο υποψία του Φ.Χ. ότι κατά τον επίδικο χρόνο η εταιρεία ήταν ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της, χωρίς όμως στοιχεία που να επιβεβαιώνουν τον εν λόγω ισχυρισμό, δεν αρκεί για έκδοση του αιτούμενου διατάγματος βάσει του άρθρου 212(γ). Κατ' επέκταση αυτή η νομική βάση της αίτησης δεν θα απασχολήσει περαιτέρω. Ούτε όμως και το άρθρο 212(β) είναι σχετικό και αυτό παρ' ότι αναγράφεται στη νομική βάση της αίτησης. Αυτό γιατί το εν λόγω άρθρο καθάπτεται περιπτώσεων που έχει εκδοθεί απόφαση εναντίον της εταιρείας, η οποία όμως δεν ικανοποιήθηκε εφόσον μέτρο εκτέλεσης που προωθήθηκε επέστρεψε ανεκτέλεστο. Στην προκείμενη περίπτωση η προσκομισθείσα μαρτυρία φανερώνει ότι δεν εκδόθηκε δικαστική απόφαση εναντίον της εταιρείας και φυσιολογικά δεν προωθήθηκε μέτρο εκτέλεσης. Συνεπώς ούτε αυτή η πρόνοια του Κεφ. 113 εξυπηρετεί την αίτηση.

Καταλήγω λοιπόν ότι η αίτηση περιορίζεται στις διατάξεις του άρθρου 212(α), το οποίο εξισώνει την αδικαιολόγητη παράλειψη συμμόρφωσης σε απαίτηση

πληρωμής, με ανικανότητα πληρωμής χρεών. Σχετική εν προκειμένω είναι η αναφορά στο σύγγραμμα *Palmer's*, πιο πάνω, σελίδα 1114, όπου αναφέρεται ότι ζητούμενο είναι κατά πόσο·

- « (α) *Επιδόθηκε στην εταιρεία, συγκεκριμένα στο εγγεγραμμένο γραφείο τούτης, γραπτή απαίτηση πληρωμής χρέους που οφείλεται, και*
 (β) *Αμέλεια (neglect) της εταιρείας, για περίοδο πέραν των τριών εβδομάδων, να πληρώσει το ποσό ή να εξασφαλίσει ή συμβιβάσει τούτο προς εύλογη ικανοποίηση του πιστωτή.»*

Προτού υπεισέλθει κανείς στην ουσία του πράγματος λογικό είναι, ως θέμα τάξης, να εξεταστεί το κατά πόσο πληρούται η πρώτη προϋπόθεση, δηλαδή ότι επιδόθηκε γραπτή απαίτηση πληρωμής χρέους.

Επί του προκειμένου δεν μπορεί να μην επισημανθεί ότι ο Λ.Κ. υποστήριξε ότι η επίδοση δεν έγινε ως επιτάσσει ο νόμος, αλλά ότι η απαίτηση επιδόθηκε στον πατέρα του όχι όμως στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας. Αν και δόθηκε άδεια στον Φ.Χ. για καταχώριση συμπληρωματικής ενόρκου δηλώσεως, εν τούτοις τίποτα σχετικό ανέφερε. Εν πάση περιπτώσει ενώπιον του Δικαστηρίου βρίσκεται και το τεκμήριο 5 στην αίτηση, δηλαδή η ένορκη δήλωση του επιδότη που επέδωσε την γραπτή απαίτηση.

Απλή και μόνο ανάγνωση του τεκμηρίου 5 στην αίτηση αποκαλύπτει ότι δεν αναγράφεται η διεύθυνση της εταιρείας, παρά μόνο αναφέρεται ότι επιδόθηκε στον γραμματέα της εταιρείας ο οποίος εντοπίστηκε «*στο σπίτι του ή στο συνηθισμένο τόπο εργασίας του*». Ποιος όμως είναι αυτός ο τόπος δεν αναφέρεται και ούτε μπορεί να εκληφθεί ότι οι δύο τοποθεσίες ταυτίζονται. Τα πιο πάνω σε συνδυασμό με την αναμφισβήτητη θέση του Λ.Κ. ότι η γραπτή απαίτηση δεν επιδόθηκε στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας, δεν αφήνουν περιθώριο άλλης διαπίστωσης. Καταλήγω ότι όντως η γραπτή ειδοποίηση

(αποτελεί μέρος του τεκμηρίου 5) δεν επιδόθηκε στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας αλλά στο γραμματέα τούτης προσωπικά.

Είναι όμως τούτο ορθή επίδοση τέτοιας γραπτής απαίτησης; Επ' αυτού ευθέως απαντά η υπόθεση *C. Phasarias (Automotive Centre) Ltd*, πιο πάνω, όπου στη σελίδα 1461, αναφέρεται ότι:

«Οι εφεσεύοντες επιτίθενται εναντίον της πιο πάνω διαπίστωσης του πρωτόδικου δικαστηρίου. Υποστηρίζουν ότι η επίδοση ειδοποίησης απαίτησης είναι ένα δικαστικό έγγραφο το οποίο εστάλη για επίδοση στους εφεσίβλητους που είναι νομικό πρόσωπο με διευθυντή τον κ. Κυριακίδη. Υποστηρίζουν ότι η Δ.5, θ.7 των θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας προνοεί ότι αν δεν υπάρχει οποιαδήποτε νομοθετική πρόνοια, η οποία να ρυθμίζει την επίδοση δικαστικής κλήσης σε νομικό πρόσωπο, η επίδοση επίσημου αντιγράφου του κλητηρίου εντάλματος ή άλλης δικαστικής κλήσης στον πρόεδρο ή άλλο ανώτερο αξιωματούχο ή στον ταμία ή το γραμματέα του νομικού προσώπου, τέτοιου αντιγράφου στα γραφεία του νομικού προσώπου, θα θεωρείται καλή επίδοση.

Δεν θα συμφωνήσουμε με την πιο πάνω επιχειρηματολογία. Σαφώς η Δ.5 ισχύει όπως ρητά αναφέρει, αν δεν υπάρχει οποιαδήποτε νομοθετική πρόνοια ρυθμίζουσα την επίδοση δικαστικής κλήσης κλπ. σε νομικό πρόσωπο. Στην παρούσα περίπτωση υπάρχει σαφής νομοθετική πρόνοια και αυτή είναι το Άρθρο 212 (α) το οποίο προνοεί ρητά ότι η απαίτηση θα πρέπει να επιδοθεί στην εταιρεία με παράδοση στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας. Έτσι, ορθά το πρωτόδικο δικαστήριο δέχτηκε ότι η επίδοση στο διευθυντή της εταιρείας, χωρίς να αναφέρεται ότι αυτή έγινε στο εγγεγραμμένο γραφείο της, δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως η δέουσα και η προβλεπόμενη από το Άρθρο 212 (α).»

Το πιο πάνω απόσπασμα φανερώνει ότι δεν νοείται επίδοση κατά τρόπο άλλο από εκείνο που αναφέρεται στο άρθρο 212(α) του Κεφ. 113. Εφόσον στην προκείμενη περίπτωση η επίδοση δεν έγινε νομότυπα, αναπόφευκτη είναι η περαιτέρω διαπίστωση ότι δεν πληρούται η πρώτη από τις δύο προϋποθέσεις που τάσσει το άρθρο 212(α).

Αναφέρθηκε ήδη ότι επί της ουσίας το αίτημα δεν εδράζεται σε βάση άλλη από το άρθρο 212(α) του Κεφ. 113. Καίτοι γίνεται επίκληση άλλων άρθρων, δεν

προσκομίστηκε μαρτυρία που να δικαιολογεί έκδοση διατάγματος εκκαθάρισης βάσει άλλης διάταξης του σχετικού νόμου.

Σημειώνεται ακόμη ότι αίτημα ως το υπό κρίση δεν δημιουργεί δεδικασμένο. Επί του προκειμένου σχετικά είναι τα λεχθέντα στην *Δημήτρης Αυξεντίου & Υιός*, πιο πάνω, αυτή τη φορά στη σελίδα 2545 (*«Η πρώτη αίτηση που καταχωρήθηκε τέσσερα έτη προηγουμένως και αποσύρθηκε πέντε μήνες αργότερα της καταχώρησης στα πλαίσια συμφωνίας μεταξύ των διαδίκων δεν μπορούσε να αποτελέσει τροχοπέδη για καταχώρηση νέας αίτησης προς την ίδια κατεύθυνση εφόσον μάλιστα τα συμφωνηθέντα δεν τηρήθηκαν από την εφεσείουσα»*). Αναφέρεται τούτο μόνο και μόνο για να αιτιολογηθεί το γιατί δεν εξετάζονται και οι λοιποί ισχυρισμοί του Φ.Χ., δηλαδή σε σχέση με τη δεύτερη προϋπόθεση του άρθρου 212(α) του Κεφ. 113. Δοθέντος ότι η αίτηση αποτυγχάνει λόγω μη νομότυπης επίδοσης της απαίτησης πληρωμής και ο αιτητής δύναται να επανέλθει με αυτούς ακριβώς τους ισχυρισμούς, κρίνεται αδόκιμο να εξεταστούν, σε obiter μάλιστα πλαίσιο, αυτοί οι ισχυρισμοί, ώστε να αποφευχθεί επηρεασμός ή δέσμευση τυχόν νέας διαδικασίας που ήθελε ακολουθηθεί.

Για όλους τους λόγους που πιο πάνω επιχειρήσα να εξηγήσω η αίτηση απορρίπτεται με έξοδα υπέρ της καθ' ης η αίτηση εταιρείας και εις βάρος του αιτητή, ως θα υπολογιστούν από τον πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο.

(Υπ.) .....

Λ. Α. Παντελή, Ε.Δ.

Πιστό Αντίγραφο

Πρωτοκολλητής

/ΕΔ

